

stre Casal d'Esquerra CATALÀ

ia de Francesc MACIÀ

Aguadé, Ventura Gassol i Puig i Ferrer

*La fevor que he sentit en
el vostre Casal m'afirma
en l'esperança del
triomf en Catalunya*

Gassol

4. 11 1932

Figures fidels

al nostre Estat

J. Puig i Ferrer

7 juny 1932

que li fa veure la multitud aplegada en aquella vasta sala i la vibració que sent pels nobles ideals que constitueixen el nostre programa polític i defensa el nostre Avi. Tot seguit exposa la seva impressió del Parlament espanyol i de les contingències de la discussió de l'Estatut, que topa amb la incomprensió dels més i amb l'enemiga declarada dels Royos, dels Mauras, dels Ortega i Gasset i d'altres com ells. Però, diu, no vull parlar-vos d'aquesta gent sense fer, seguidament, l'elogi de dos homes, Alcalà Zamora i Manuel Azaña, que defensen les aspiracions de llibertat de Catalunya, com a punt de partida, com a humana pedra, de la nova estructuració de l'Estat espanyol; homes que—diu—el fan vibrar d'èmfasi i de cordialitat. Però, per da-

ment d'aquestes discussions l'ànima de Catalunya es manté viva i immortal. I amb homes com Manuel Azaña—diu—ens veiem coratjosos per a emprendre la renovació i la resurrecció de la nova Espanya, feta de la integració superior de tots els pobles ibèrics, començant per la llibertat del nostre poble.

Es refereix a la personalitat pròpia de cada poble, a la missió especial i inalienable que el destí li ha reservat. Cada poble—diu—acomplirà aquesta missió, girant-se dintre d'ell mateix, furgant en les intimitats més pregones del seu propi ésser, madurant-se interiorment, cercant-se ell mateix i trobant-se. Recorda una frase d'una anglesa que diu quan un poble falla el seu destí, tota la humanitat en sent un gran dolor, com si li haguessin amputat un membre.

Ventura Gassol recorda que un gran crític anglès de les lletres espanyoles va dir, referint-se a la crisi de la cultura catalana, que va coincidir amb la pèrdua de les llibertats polítiques: quan va fondre's la llum que en l'Edat Mitjana va escampar per tots els països de la Mediterrània la cultura de Catalunya, hom té la sensació que s'ha post una part vital de la civilització de la humanitat.

El conferenciant exposa la influència de la cultura catalana en els escriptors castellans. A través de la tradició literària catalana—oberta als aires de fora—s'han trobat lligats a Europa.

Catalunya ha influït també—segueix Ventura Gassol—en política, en sociologia, en economia. Demuestra amb fets i dades la continuïtat del liberalisme i de la democràcia a Catalunya, al llarg de la història.

L'Estatut és la continuació d'aquesta tradició liberal i democràtica del nostre poble, que influeix profundament en la vida peninsular.

Parla de la diversitat de pobles ibèrics, exposa la doctrina federalista i l'ideal de la nova estructura política que hom propugna: la federació de pobles ibèrics.

El conferenciant s'adreça a les dones, que omplen en gran nombre el local, i les adverteix que vigilin, que per la consciència femenina i la consciència dels infants, els extremistes de dreta intenten infiltrar-se en les famílies catalanes per tal d'essorar el sentiment esquerrista que ha d'animar-les i que ha de tenir la República.

Acaba amb un cant exaltant l'ànima liberal de Catalunya i recomanant a tots els catalans que en aquests moments històrics sàpiguen ésser dignes d'ells mateixos i del nostre cabdill, Francesc Macià.

**

L'ovació amb què el públic, que havia ja trencat repetides vegades, amb entusiastes aplaudiments, el parlament de Ventura Gassol, acollí les darreres paraules del conferenciant, es confongué amb la que a peu dret fou tributada a Francesc Macià en aixecar-se a parlar.

L'honorable President de Catalunya, diu:

Amics: Sento un amor tan gran per Catalunya, que no puc sentir fora d'aquest amor cap fill de la terra.

Demà que Catalunya es governi ella mateixa, ha de seguir una ruta de llibertat. Penseu que si els destins del nostre poble fossin demà a les mans dels elements de dreta, aquest fet portaria a la destrucció, a l'ofegament de les llibertats conquerides, en part, en un any de República.

He predicat, sempre, sense repòs, aquests ideals d'Esquerra. Anant pel món he tocat de prop, he sentit, he palpat, he vist amb profund dolor els sofriments de les classes modestes, dels humils, dels treballadors. Nosaltres que volem guarir o de moment atenuar aquests dolors, no ho podem fer mentre no entrem en possessió de les facultats que ens